

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata X

Ang Impiyerno at Kasaysayan ay magkaugnay na ngayon gaya ng mga kasalanang matagal nang sumasalot sa makapangyarihang Babilonya. Nangyari ito noong 1331, isang liblib na templo sa Gitnang Tsina ang sumabog, at mula sa pinakaingat-ingatang sikreto nito, isang patay na ibon ang nagdala ng mensahe ni Lucifael sa iba't ibang lupain. Sa loob ng labimpitong nakapandiriring taon, ang mabahong amoy ng pagkabulok ay kumalat sa Kaharian ng Mongolia bilang isang banal at mapanganib na miasma—ang *Black Death* ay ang Sakit ng Diyablo . Mula sa puso ng kontinente, ang nakamamatay na timpla ni Lucifael ay nagpatuloy sa pagkasira ng malawak na Kaharian ng Asya, at pagsapit ng 1347, ang alon ng mortalidad at sakit ay kumalat na sa pinakadulong timog na baybayin nito, na umabot sa Dagat Itim. at ang bagong-tatag na daungang lungsod ng Kaffa sa Genoese.

Ang Dagat Itim - Kaffa - Oktubre 1347

Matapos matuklasan ng mga taga-Genoa ang isang ruta ng kalakalan na puro tubig patungong Malayong Silangan at Crimea, ang daungan ng Kaffa sa Asya ay umunlad at naging isang maunlad na pasukan para sa mga mangangalakal na taga-Genoa na nangalap ng mga bihira at napakahalagang kalakal mula sa Silk Road ng Mongolia at ipinadala ang mga ito sa iba't ibang kaharian sa buong Europa. Gayunpaman, sa mga huling araw ng 1347, ang Silk Road ay naghatid ng kakaibang regalo sa mga masigasig na mangangalakal nito sa Genoa: *Ang Bubonic Plague*.

Agad na isinara ng napapaderang lungsod ng Kaffa ang mga tarangkahan nito, pinoprotektahan ang sarili mula sa karagdagang impeksyon habang, sa ibang lugar, ang mga Mongolian ay nabubulok, walang humpay at libu-libo. Ang masamang balita tungkol sa mga mangangalakal na Genoese ay kumalat nang kasingbilis ng sakit—balitang ginamit ng mga dayuhan sa Kanluran ang kanilang '*masamang Kristiyanong mahika*' upang ihagis ang *Ina ng Lahat ng Sumpa*. sa Mongolia. Kaya naman, nagsama-sama ang mga nakaligtas na warlord upang bumuo ng isang hukbo ng mga Mongolian Tartar na sumugod laban sa nakukutaang lungsod sa pagtatangkang itaboy ang kolonyal na halimaw, pabalik sa dagat, kung saan ito nagmula. Gayunpaman, sa pamamagitan ng mga nagtatanggol na hanay ng mga mahuhusay na crossbowmen, spearmen, at mga superior na estratehiya, inangkin ni Kaffa ang lupain nito sa Crimea.

Ang dating tahimik na kanayunan ay unti-unting nagbago: kung saan ang malutong na amoy ng mga dahon ng taglagas at huni ng mga ibon ay dumadaloy sa mga kagubatan, ang hangin ngayon ay nagdadala ng mga tunog at amoy ng lumalaking tunggalian—ng mga dagundong ng kuko sa nagyeyelong lupa—ng katad, pawis, basura at nananatiling kabulukan—ng malalayong sigaw at mga hayop na humihihip. Sa simula ay paminsan-minsan, ang mga pag-atake sa lungsod ay naging mas organisado at mabangis habang umuunlad ang kampanya. Gayunpaman, napigilan ng mga Genoese ang mga Mongol sa loob ng tatlong nakakapagod na buwan—hanggang sa giniba ng mga Tartar ang mga kuta ng Kaffa nang sunod-sunod na alon ng mga mapaghiganti, sumusugod, sumisigaw, at pinakamarangal na mga Mongol. Noong tagsibol ng 1347, nang uminit ang panahon at sumikat ang panahon. Namulaklak ang mga bulaklak, tumulo ang dugo ng mga taga-Genoa mula sa sarili nitong mga pader ng lungsod. Dahil sa kakulangan ng mga probisyon at kakayahang makaipon, tinanggap ng mga na-stranded na naninirahan ang hindi maiiwasang resulta—na ang mga Tartar ay malapit nang sakupin ang lungsod.

Gayunpaman, nagbago ang agos ng labanan, habang ang mga Tartar ay dumanas ng isang hindi pangkaraniwan at marahil ay sinadyang kapalaran ng Diyos. Bumagsak ang hangin at ang mainit na hininga ni Lucifael ay umihip sa mga nagmamadaling hukbo habang ang salot ay tuluyang nakapasok sa hanay ng mga Tartar . Sa loob lamang ng ilang araw, ang buong kanayunan ay umamoy ng nabubulok na mga Mongol, at, sa loob ng ilang liga sa bawat direksyon, ang usok ng namumuong laman ng tao ay sumira sa hangin. Dahil sa kahihyan, nakita ng mga Panginoong Tartar ang kanilang napakaraming bilang na gumuho, habang ang buong mga lehiyon ay bumagsak; namamaga, nangingitim, at nalipol ng sakit.

Hindi kataka-taka na ang mga Tartar ay labis na naapektuhan at nahihiya sa kanilang bagong kahinaang kalagayan—itinuring nila ang kanilang mga pinagkakaabalahan sa kultura at relihiyon nang may pinakamataas na pagpapahalaga; iginagalang nang may karangalan na higit pa sa anumang takot sa buhay na mawawala. Karamihan ay bulag sa mahigpit na mga paniniwalang panlipunan, na binibigyang-diin ng mga siglo ng hindi natitinag na indoktrinasyon, ang mga mandirigmang Mongol ay pinahahalagahan lamang ang isang paraan ng pamumuhay at tinatanggap lamang ang isang paraan ng kamatayan. Para sa mga Mongol, ang buhay at kamatayan ay itim at puti, walang kalituhan sa mga bagay na may kinalaman sa dignidad at kahihyan. Para sa kanila, ang kamatayan sa labanan ay marangal, hindi tulad ng kamatayan dahil sa sakit, na kahihyan sa kanilang buong pamilya at magpakailanman ay nagmamarka sa kanilang...

mga nakaligtas na may panlipunang stigma ng maruming lahi.

Habang maraming Mongol ang nabaliw dahil sa lagnat, sinalot upang ipakita ang isang lubos na kagalang-galang kamatayan, sinugod nila ang mga pader ni Kaffa sa malawakang pagsalakay para sa pagpapakamatay. Ang mga naiwan, na masyadong mahina para lumaban, ay natisod at tumayo sa harap ng mga kuta na parang mga seremonyal na kawawa at mga pulubing may dignidad, na nananabik sa isang mabait na pana ng Genoese upang patahimikin ang kanilang pagdurusa at iligtas ang kanilang mga pamilya mula sa hindi maiiwasan at kasuklam-suklam na karangalan. Marahil, sa pamamagitan ng ipinahiwatig na pagtubos, inihagis ng mga mandirigmang Tartar ang kanilang mga sarili sa paanan ng mga kuta ng lungsod, isinasakripisyo ang kanilang nakahihigit na bilang sa isang patuloy na lumalaking hagdanan ng mga laman na puno ng langaw, na nagpapahintulot sa kanilang mga kasamahang Mongol na umakyat sa kanilang mga pinakatanyag na labi at umakyat sa mga pader.

Habang lumilipas ang mga araw —nang ang araw ay lumubog sa kalangitan sa gabi at ang mga simoy ng hangin sa baybayin ay patungo sa dagat, ang mga kolonistang Genoese ay nalunod sa mapang-amoy na amoy ng isang libong mga Tartar na naghihikahos. Gayunpaman, pinanghawakan pa rin nila ang kanilang lungsod, nananalangin na sana'y tuluyang patayin ng salot ang kalooban ng masa ng mga Mongol. Bukod sa bilang at mga kuta, hindi naging kakampi ang panahon para sa alinmang hukbo, dahil ang mga Genoese ay nauubos ang kanilang mga probisyon nang kasingbilis ng pagpatay ng salot sa mga bagong rekrut na mandirigmang Tartar. Kaya naman tila ang parehong hukbo ay tuluyang bumagsak sa isang pagkakatabla.

Gayunpaman, gaya ng alam na alam ng Kasaysayan; sa bawat paggamit ng Sining ng Pakikidigma, ang Tao ay isa lamang itinatapon na pion. Tatal, ang *Sining ng Pakikidigma* ay hindi disenyo ng mundo—ito ay isang banal na imbensyon, naisip bago pa man itayo ang Impiyerno, nang ang mga lehiyon ng mga Anghel sa langit ay nagsandata laban sa kanilang mga kapatid sa lupa: ang mga Tagamasid, kasama ang kanilang *mga Pinuno ng Sampu*. At isang Anghel na Kapatid, sa partikular, ang nakakaalam ng disenyo ng digmaan. Tulad ng Anghel na si Apollo, si Lucifael ay isa rin sa mga nangunguna at pinapaboran na Anghel ng Diyos, at alam ang karamihan sa Kanyang Dakilang Disenyo, kabilang ang Sining ng Pakikidigma at Pananakop. Ngunit hindi tulad ng medyo magandang pagbagsak ni Apollo mula sa Biyaya, kaagad pagkatapos ng kanyang pagbagsak, ginamit ni Lucifael ang kanyang matalas na kaalaman sa paglikha at pagkawasak upang impluwensyahan ang Tao, na nagbibigay sa Kanya ng mga bagong kagamitan at estratehiya upang magsagawa ng mga digmaang mas mabisa sa Kanyang mga kapatid—ang kanyon, ang mahabang pana, at ang palaso na tumatagos sa baluti ay ang pinakabagong mga aparato ng pagkawasak na idinisenyo sa pamamagitan ng mga matalik na bulong ng kanyang masamang payo. Ngayon, bumulong siya ng mga bagong sikreto at, muli, ang sining ng digmaan ay umunlad upang maisama ang nakamatay na bagong konsepto ni Lucifael. Nang mahawaan niya ang mga tainga ng namamatay na mga Panginoong Tartar ng kanyang masasamang bulong, nalaman nila ng kanyang medyo kasuklam-suklam na estratehiya ng paglipol sa tao: *ang pakikidigma gamit ang mikrobyo*.

Determinadong patalsikin ang mga Genoese, at sa mga bagong pagbubunyang ni Lucifael, ang mga Panginoon

nagpatawag ng isang plota ng labintatlo sa kanilang pinakamalalaking tirador, at inutusan ang mga hukbo nito na ihagis ang mga kontaminadong bangkay ng kanilang mga kasamahan sa puso ng napapalibutang lungsod. Pantay na nakakalat sa mga pader ng Kaffa, ang mga makinang pangkamatay ay hindi kailanman nagpapahinga. Gabi at araw, walang tigil, isang hindi mauubos na suplay ng mga Mongol na sinalanta ng salot ang umulan sa lungsod ng Genoese, na bumagsak sa mga bubong at dinudurog ang mga walang kamalay-malay na nagdaraan. Sa ganoong kalaking bilis ng paghahatid, hindi masunog ng mga kolonista ang mga katawan nang kasing bilis ng paghagis ng mga Tartar sa mga pader. At ang nakapangingilabot na amoy ng nasusunog na buhok at balat ay humalo sa umiiral na amoy ng nabubulok na laman, na pinupuno ang napapalibutang pamayanan ng isang nakasasakal na amoy. Nilamon ng Impiyerno ang Kaffa. Sa tuktok ng pinakamataas na sanga ng puno ng seresa, isang nag-iisang uwak ang tumutuka nang dalawang beses—at muli.

Napapaligiran, at halos naubos na ang lahat ng mga probisyon nito, inihanda ng Kaffa ang isang plota ng labintatlo sa kanilang pinakamalalaking barkong pangkaragatan, inaayos ang mga ito para sa mabilis na pag-alis. Hinubad ng mga mandaragat, sundalo, at mangangalakal na taga-Genoa ang mga kayamanan ng lungsod, pinuno ang mga lalagyan ng barko ng lahat ng napakahalaga: ginto at pilak; jade mula sa Asya at mga gawang-kamay na bato; mga balat na kulay kayumanggi at mga balahibo; mga magaspang na hiyas at mga bihirang hiyas; at mga bariles ng mga pampalasa at pabango. At nang mapuno na nila nang buo ang mga katawan ng barko, hinubad nila ang mga tabla mula sa mga istrukturang kahoy ng lungsod, at inakuran ang mga kubyerta ng mga barko ng mas matataas na pader upang magkasya ang mga karagdagang kargamento na natitira. Dahil naubos ang mga pinakamahalagang ari-arian ng lungsod, labindalawang barko ang palihim na lumabas ng daungan sa ilalim ng balabal ng kadiliman. Ang mga tripulante **Nanatili ang ika-labingtatlo. Lubos nilang sinunog ang lungsod, nag-iwan sila ng nagngangalit na apoy ng nagliliyab na mga gusali habang naabutan nila ang papaurong na armada.**

Ang Santa Godeberta ang pinakamalaki at pinakakarapat-dapat sa paglalayag sa labintatlong barkong may cog. Ang kanyang napakalaking columnar crossbeams ay sumasaklaw sa isang dobleng pinatibay na katawan ng barko na gawa sa mga tabla ng clinker, at, gamit ang isang matayog na palo, bakuran, at layag, sinamahan niya ang kanyang mabigat na flotilla patungong Genoa. Simula noon ay binago ng kanyang mga tripulante ang kanyang kubyerta upang maisama ang mga hiniram na tabla mula sa mga gusali ng Kaffa na bumuo ng isang nakataas na pader sa itaas ng kanyang mga gun. Bilang paghahanda para sa malalakas na alon, ang mga metal na pangkabit ay nag-angkla ng isang lambat ng mga lubid na nag-secure sa kanyang labis na maraming kargamento sa ibabaw.

Mas malaki kaysa sa karamihan ng mga sasakyang pangkalakal na naglalayag sa karagatan, ito ang pinakabagong konstruksyon at ipinagmamalaki ng mga tagagawa ng barkong Genoese. Isang quarterdeck na hugis-U ang nakatayo sa ibabaw ng likurang bahagi nito na natatakpan ng kargamento. kubyerta at, sa itaas ng harapang kubyerta nito, isang matulunging kubyerta sa unahan ang nakaunat sa ibabaw ng isang tuwid na tangkay na proa. Kahit wala ang kanyang sampu-sampung toneladang kargamento ni Kaffa, nakapagdala ito ng halos isang daan at apatnapu't apat na toneladang tubig. Isa nga siyang halimaw sa dagat, kung mayroon man. Gayunpaman, hindi siya walang laman, kundi punong-puno, ang kanyang tiyan ay mabigat na nakalagay sa tubig at ang kanyang labindalawang sagwan ay yumayakap sa mga alon ng karagatan. Ito pa lamang ang kanyang ikawalong biyahe mula Kaffa patungong Genoa at magiging pinakamabigat pa rin sa kanya. Tapos na siya...

dinisenyong kapasidad, ang pinakamaliit na kasawian o maling kalkulasyon ay maaaring malinaw na magtulak sa kanya at sa kanyang dalawampu't apat na mandaragat na sumigaw patungo sa ilalim ng karagatan. Sa ilalim ng kumot ng mga bituin sa madaling araw at sa matatag na simoy ng hanging pa-dagat, pinangunahan ng Santa Godeberta ang kanyang mabibigat na plota sa payapang bahagi ng Dagat Itim at patungo sa madilim na abot-tanaw ng direksyon ng kanilang tahanan .

Isang dosenang mabibigat na barkong pangkalakalan ang naglayag nang matindi sa kanilang mababang linya ng tubig; at ang mga sobrang bigat na kahoy ng katawan ng barko ay naglalangitngit at umuungol sa umaalog na ambon ng dagat; at ang amoy ng asin at kabulukan ay nanatili sa mga katawan ng barkong puno ng kayamanan. Tinakpan ng mga lalaki, babae, at bata ang bawat pulgada ng kanilang mga kubyerta, ngunit walang nagsasalita—ang iilang sanggol na sakay ay masyadong mahina para umiyak. Tunay nga, nakatakas ang mga kolonistang Genoese mula sa mga lumilipad na bangkay ng Tartar dala ang lahat ng kanilang kayamanan at iniwan ang kanilang naiinggit na mga kaaway na Asyano na manahin lamang ang sunog na lupa. Gayunpaman, gaano man kalinis at kadali ang kanilang pagtakas, hindi nila isinaalang-alang ang interbensyon ng mga Anghel—nang si Lucifael ay may kinalaman sa Kasaysayan, siya ang nag-ugat nito, kadalasang tinatahi ang hinaharap gamit ang mapait at matamis na pagbabalik-tanaw. Ligtas na malayo ang mga Genoese kay Kaffa ngunit nabigo silang makatakas sa kanilang kakila-kilabot na kapalaran, na tusong isinaayos ni Lucifael. Ilang araw pa lamang ang nakalipas nang magkasakit nang malubha ang mga miyembro ng plota. Itinapon ng mga nakaligtas na mandaragat ang kanilang mga nasawi sa dagat habang ikinukuwarentenas ang lumalaking may sakit sa ilalim ng mga quarterdeck. at malapit sa likuran ng kanilang mga barko. Bumili sila ng sapat na oras para mapigilan ang nakamamatay na pagkalat, binuhusan ang kubyerta ng mga balde ng brine upang hugasan ang mga itinapong dumi at likido ng mga nahawaan. Kahit na naaangkop ang mga pag-iingat na ito, wala silang ideya na ang kanilang mga kasama ay hindi gaanong pinagmumulan ng impeksyon kaysa sa mga slowaway na nagtatago sa ilalim ng mga kubyerta ng kanilang mga barko. At nang palibutan ng armada ang sa pinakatimog na dulo ng Italya, ang mga namamatay ay mas marami kaysa sa mga nabubuhay nang halos dalawa banding isa. Sa daan, ang nakasunod na barko ng mga mandaragat na sumunog kay Kaffa ay nahulog palayo sa plota, walang patutunguhan habang ito ay humihina patungo sa isang patag na abot-tanaw ng karagatan. Ang labindalawang barko ay sumulong na parang mga patuloy na lumulutang na kabaong, tumatawid sa isang tigang na dagat at pinapatakbo lamang ng Dahil sa pagnanais na makita ang kanilang daungan sa Genoese. Gayunpaman, sa wakas ay inukit ng desperasyon ang direksyon ng Santa Godeberta patungong dagat. Dahil ang mga mandaragat na nabibigong nagpapatakbo ng kanyang mga rigging at ang Genoa ay napakalayo pa rin para maglayag, ikinumpas niya ang kanyang proa at naglayag patungo sa pinakamalapit na daungan ng Messina, Sicily.

Taglay lamang ang isang dosenang gumagapang na barkong pangkalakalan, na pinapatakbo ng tumatakas na populasyon at iilang namamatay na mandaragat, ang Black Death Fleet ay makakaligtas sa Kasaysayan at maaalala bilang ang pinakamatinding armada na walang kagamitan na naglayag sa katubigan ng Europa. At mula sa katubigan sa ilalim ang lupa, pang-uuyam ni Lucifael.

Bibig ng Bundok

Ang papalubog na araw ay naglaho sa likod ng mapanglaw na mga ulap ng huling bahagi ng taglagas, na nag-iwan ng isang itim at hindi pangkaraniwang malamig na gabi na nagtagal sa puso ng France. Isang sanga ng puno ang nabasag; isang aso ang tumahol; ngunit, walang ibang ingay ang gumulo sa tahimik at walang hangin na gabi. Sa ilalim ng lupa, ang tunog ng nahihirapang paghinga ng isang batang lalaki ay dumaaan sa kadiliman habang, sa kaibuturan ng Mountain Mouth, isang nakadamit na pigura ang nagpupumilit na umakyat sa isang matarik na daanan at patungo sa groto, isang muling pinupunong pantog ng tubig ang nakasabit sa balikat nito. Ibinaba ng anino ang pantog malapit sa pader ng kuweba at biglang itinuon ang atensyon sa isang umuusok na apoy. Ang sariwang kahoy at isang bagong apoy ay nagpakita kay Lazarus, ang kanyang hood ay nakasukbit na ngayon sa kanyang sinturon ng lubid. Mahabang itim na buhok ang nakabalangkas sa marumi at malungkot na mukha ng batang lalaki, ang kanyang mga mata ay kumikislap na parang kumikinang na mga sapiro sa liwanag ng apoy. Bukod sa patuloy na hamog ng kanyang hininga, tanging ang paggalaw ng kanyang mga pupil ang nagmamarka sa sandaling hindi gumagalaw, namamaga at lumiliit sa liwanag ng isang nagpupumiglas na apoy.

Naupo si Lazaro sa isang bato. Sa pagsisikap na mapawi ang walang-humpay na lamig na matagal nang nananatili sa kanyang mga paa't kamay, itinakip niya ang kanyang mga paa sa nagbabagang baga, at ininit ang kanyang mga kamay laban sa bagong liwanag. Gayunpaman, umakyat ang apoy, Umugong ang apoy, at ang mga mata ni Lazarus ay parang mga butas na maliit sa mga asul na bilog. Lumayo siya sa matinding init na ngayon ay nilalamon ang bawat bakas ng lamig mula sa groto. Mataas na kalangitan, kulay kahel, at pabago-bagong mga anino ang sumasayaw sa nakadikit na masa ng isang libong paniki; sa kabuuan, ang kanilang napakaraming mga mata ay sumasalamin sa liwanag ng apoy upang gayahin ang isang madilim na kalangitan ng mga kumikislap na bituin. Paikot-ikot na pumapaitaas ang usok, namumuo sa kisame ng groto. Isang dakot ng mga paniki ang lumipad at umikot sa kweba. Hinubad ni Lazarus ang talukbong sa kanyang ulo at tiningnan ang hamog ng kanyang hininga, na nawala na noon. Mas maraming paniki ang gumalaw sa mabilis na umiinit na kweba.

Itinuon ng batang lalaki ang kanyang tingin sa mga paniki habang iniwan niya ang apoy at inakyat ang mga hindi pantay na hanay ng mga pasamano, patungo sa itaas na bahagi ng kuweba, paminsan-minsan ay lumilingon upang siyasatin ang mga ito mula sa mas mataas na lugar bago magpatuloy sa kanyang pag-akyat. Isang dagat ng mga mala-kristal na itim na mata ang sumusubaybay sa kanyang patuloy na pag-akyat; gayunpaman, ang mga paniki ay hindi tumakas gaya ng una niyang naisip. Sa halip, nanatili silang matatag sa kisame, tila kasing-uusisa niya kay Lazaro, sa kanila. Hinila ng batang lalaki ang kanyang sarili sa pinakamataas na pasamano. Tumayo siya at itinuwid ang kanyang damit habang sinusuri ang bubong ng kuweba, kasama ang maraming mata nitong nakatitig.

“Mainit ka ba?” malakas niyang tanong. “Tuturuan mo ba ako?” Ang biglaang tawag ng bata ay umalingawngaw sa hukay at ilang paniki ang bumaba mula sa kanilang mga dapuan upang sumama sa iba pang mga paniki na nakapalibot na sa kuweba. Sinundan ito ng iba pa at ang kuweba ay umugong kasabay ng pagaspas ng mga pakpak na kumakaway.

Sa kabuuan, tila ba nagpapalitan sila sa pagpapakita ng kanilang karapat-dapat sa kolonya habang ang masa ay nananatiling matatag bilang mga hukom sa langit upang masubaybayan ang mga kakayahan sa himpapawid ng pinakabagong demonstrador . At kahit na hindi sila hinuhusgahan, tiyak na binabantayan ni Lazarus ang mga pumiling lumipad.

Sa wakas, naghubad ang bata. Matatag sa gilid, wala siyang naupuan, maliban sa isang balakang at mga guwantes. Ang kanyang sariling kahanga-hangang mga pakpak na parang paniki ay nakabuka at nakaunat, gamit ang mga ito ay ginaya niya ang mga galaw ng pakpak ng kanyang maliliit na guro. Bagama't magkakaiba ang bawat paniki, naunawaan ni Lazarus mula rito na, sa paglipad, ang mga galaw ng pakpak nito ay magkapareho sa lahat ng iba pa—mga pakpak na nakatiklop at kumakaway habang umaakyat, mga pakpak na matigas at nakabuka na may biglaang pagbagal, at mga pakpak na nakatiklop para sa mabilis na pagsisid. Kumislap ang kanyang mga mata; ang kanyang mga pakpak ay lumilipad sa ere; ang kanyang utak ay nag-alab habang pinag-iisipan niya ang metodolohiya—ang maraming anyo at kinakailangang mga pamamaraan na kitang-kita sa sining ng paglipad ng paniki. Kaya nangyari, na sa halos buong gabi, natuto siya mula sa kanyang mga kasama sa kuweba.

Isang oras bago magbukang-liwayway, ipinikit na ng mga paniki ang kanilang mga itim na mata, sumuko sa mundo ng mga panaginip na parang baligtad, at si Lazarus ay nagpahinga mula sa kanyang mga klase sa gabi. Pagod, gutom, giniginaw, at nananakit ang mga pakpak, si Lazarus ay nagsuot muli ng kanyang damit at bumaba muli sa sahig ng kuweba. Sinindihan niya ang apoy at kumuha ng pagkain mula sa kanyang sako ng mga probisyon. Sa wakas, umupo siya sa isang bato sa harap ng mga bagong apoy, may pantog ng tubig sa tabi niya, at sabik na sabik siyang kumain ng tinapay at mga hiwa ng karneng inasinan . Isang pagbabago sa mga anino ang nakaagaw ng kanyang atensyon.

Kumikinang ang mga dilaw na mata!

“Hiss!” Dinura ni Lazarus ang kanyang pagkain, nahulog mula sa bato, at padabog na napaatras habang, sa loob ng pasukan ng groto, isang pares ng kumikinang na mga matang hiwalay ang tila lumulutang sa kadiliman. Parang kambal na buwan, na nakalutang malapit sa sahig ng kuweba, ang mga orb ay sumunog kay Lazarus gamit ang nagrerepleksyon na liwanag ng apoy.

“Sino ang pupunta roon?” Naitanong ni Lazarus, nakatalikod ang mga tainga at nakadilat ang mga mata. Hindi kumurap ang mga mata. Sinisinghot ni Lazarus ang hangin at itinaas ang kanyang mga tainga upang matuklasan ang mahinang amoy at iregular na paghinga ng isang hayop na naaamoy din ang hangin. Pagkatapos ay suminghal ang isang itim na baboy-ramo at lumabas mula sa mga anino ng daanan. Napabuntong-hininga si Lazaro nang may ginhawa. Tumayo siya at pinagpag ang alikabok sa kanyang damit, habang tumatawa. "Aba, "Baboy ka! Nakakita na ako ng mga katulad mo—sa mga libro!" Ang takot na baboy-ramo ay tumalikod papunta sa pasukan ng groto ngunit huminto at lumingon kay Lazaro.

“Naku, huwag kang umalis! Wala akong balak na masamain ka. Uupo na ako.” Umupo si Lazaro sa bato at tahimik na naupo. Humarap ang baboy-ramo kay Lazaro at humakbang nang ilang hakbang, inaamoy ang hangin habang huminto.

“Gutom ka na ba?” tanong ni Lazaro. Nagtaas siya ng isang piraso ng karne mula sa tabi ng kanyang paa at iniharap ito sa magandang liwanag. “Halika. Kumain ka.” Nanatili sa distansya ang baboy-ramo.

“Kunin mo na.” Inihagis ni Lazarus ang karne ilang talampakan lang ang layo mula sa hayop. Kinakabahang tinitigan nito si Lazarus at ang mga tira-tirang pagkain; kalaunan ay lumapit ito, inamoy, at nilagok ang karne. Pagkatapos ay tinitigan nito si Lazarus, na tila naghihintay pa ng iba. “Mahilig ka rin ba sa tinapay? Ayoko niyan —masyadong tuyo.” Inihagis ni Lazarus ang isang malaking tipak ng flatbread. Dinampot ito ng baboy-ramo at mabilis na lumabas ng kuweba.

“Tek! Huwag kang umalis!” habol ni Lazaro. Sa labas ng kweba, lumiko siya sa sulok patungo sa pasukan ng kweba upang makita ang baboy-ramo na umaakyat sa mabatong tagaytay. Sa itaas ng burol, ang mga pulang ulap ay nakaunat sa kalangitan—maagang pagsikat ng araw. Biglang umatras si Lazaro sa dilim. Noon niya lang napagtanto kung gaano talaga siya kapagod. Naglakad siya pabalik sa groto.

Sa sumunod na linggo, ipinagpatuloy ni Lazarus ang kanyang mga aralin, pinapalakas ang kanyang mga pakpak upang maiangat ang sarili mula sa sahig; ngunit dahil mahina pa rin ang mga pakpak para masuportahan ang kanyang bigat, maiikling mabababang paglipad lamang ang nagawa ni Lazarus sa pagitan ng mga tuktok ng mga bato sa sahig ng kuweba.

Sa paglipas ng panahon, si Lazarus ay nasanay na rin sa mga paniki, natutulog sa araw upang mapag-aralan niya sila kapag sila ay pinakaaktibo. Lumalamig ang gabi kasabay ng paulit-ulit na hamog na nagyelo at nang lumiit ang bunton ng panggatong, nilisan niya ang kweba upang mangolekta ng panggatong mula sa likuran ng Mountain Mouth. Habang patuloy na tumataas ang usok mula sa kanyang mga apoy, parami nang paraming paniki ang umaalis sa kweba upang maghanap ng masisilungan sa ibang lugar. Dahil halos isang-kapat na bahagi ng mga ito ay nawala, napansin ni Lazarus ang mga tigang na bahagi sa kisame na dating natatakpan nila. Gayunpaman, nitong mga nakaraang araw, ang atensyon ni Lazarus ay hindi na lamang nakatuon sa mga paniki, dahil, pagkatapos ng kanyang mga klase at eksaktong pagsikat ng araw, ang baboy-ramo ay madalas na pumupunta sa Mountain Mouth upang sumama sa kanya sa hapunan. At kumain nga sila.

Sicily - Daungan ng Messina

Isang batang lalaking taga-Sicilian na nakadami nang maayos ang nakatayo malapit sa baybayin habang ang isang kawan ng mga gull ay nagkukumpulan sa kanya para sa mga piraso ng pira-pirasong tinapay. Ang kanyang mahaba at itim na buhok at matinkad na damit ay humahampas sa mahinang simoy ng hangin. Hawak niya ang huling piraso ng manna patungo sa langit, nakapikit ang mga mata sa isang nakasimangot na mukha. Isang gull ang pumutol nito mula sa kanyang mga daliri at hinila niya pababa ang kanyang braso, humahagikhik. Inilayo ng batang lalaki ang kanyang mga mata mula sa nakasisilaw na araw, pinagsalikop ang kanyang mga daliri sa kanyang noo habang nakatitig sa timog-kanlurang abot-tanaw ng karagatan. Dalawang tuldok ang lumitaw—pagkatapos ay ang pangatlo.

“Mama! Mga barko,” sigaw ng batang lalaki mula sa kanyang balikat habang nakaturo sa dagat, “Apat!”
Limang barko! Marami pa!

Pinangunahan ng Santa Godeberta ang kaniyang mabigat na armada ng mga sasakyang pangkalakal patungo sa daungan ng Messina. Gamit ang mababang popa at mataas na proa, tinahak niya ang daan sa gitna ng alon ng dagat, puno ng malaki at mamahaling labi ng isang bumagsak na lungsod. Bilang isang multo na barko, ang kanyang inabandunang kubyerta ay kumikinang dahil sa patuloy na pag-agos ng tubig mula sa dagat; gayunpaman, walang nakikitang tripulante na namamahala sa kanyang ruta. O maglayag, hindi siya yumuko o yumuko sa mga alon ng karagatan. Kahit gaano pa siya kalalim sa tubig, kahit na may napakaraming toneladang mabibigat na kargamento, kakaunti lamang na pulgas at isang basket ng mga daga ang tunay na makapagpapakita ng bigat ng kanyang nahuling karga. Hindi mas mabigat kaysa sa isang sako ng bigas, ang maliit na pasanin ng mga insekto at daga na ito ay magiging kayang-kaya nitong basagin ang milyun-milyon; durugin ang mga haligi at batong-ibabaw ng bawat kaharian sa Europa; at patagin ang ibabaw ng buong kontinente.

Isang pulutong ng mga naglalakad at nagdaraan ang nagtipon sa daungan upang masaksihan ang isang pambihirang palabas noong panahon nito: isang pangkat ng malalaking barko, na tila kayang maglayag kahit sa pinakamalawak at pinakamapanganib na karagatan. Daan-daang sabik na mga batang lalaki at maruruming magsasaka ang nakahanay sa daungan ng ang daungan, na naglalayong angkinin ang mas malawak na espasyo sa pantalan na pinakamalapit sa mga haligi ng lubid. Nag-agawan sila ng posisyon bilang mga upahang manggagawa para sa pagbaba ng kargamento. Dahil sa napakalaking plota, lubos silang natitiyak na, sa mga napiling magbaba, isang malaking suweldo na ilang araw ang haba. Kailangan ang paggawa. Nagbulung-bulungan at nagtutulakan ang mga lalaki habang hinahalo ng mga wrestling boy ang alikabok. Napuno ng mga tao ang daungan habang dumagsa ang siksikang mga tao sa mga lansangan. Natigilan ang maingay na lungsod, huminto upang panoorin ang papalapit na armada. Palibhasa'y lalong nakikita ng lahat ng mga nakasaksi, hindi kayang ligtas na ma-secure ng mga daungan ang isang napakalaking flotilla. Gayunpaman, patuloy pa rin ang pagsulong ng plota, nakaharang sa abot-tanaw dahil sa patuloy na lumalaking presensya nito.

Isang matipunong Kapitan ng Daungan at dalawa sa kaniyang mga panday ang nakatayo sa ibabaw ng isang mataas na daungan na tinatanaw ang masikip na daungan. Ang nababagabag na kapitan ay iwinagayway ang isang pulang bandila patungo sa paparating na mga barko, na sinenyasan silang kumapit nang mahigpit. "Tama, ginoo. Hindi natin sila barko—marahil mga Portuges," sabi ng isa sa mga panday, habang nakatitig sa dagat.

Tinapik ng isa pang porter ang likod ng mabalabong balikat ng kapitan. "Dumating na sila, ginoo." Ibinaba ng lalaki ang kanyang bandila at sumilip sa kanyang balikat upang matuklasan ang mga hanay ng mga armadong sundalo na pumapasok sa karamihan. Sa kabuuan, ang nakasisilaw na sikat ng araw ng kanilang mga helmet at ang pasulong na paggalaw ng kanilang pahabang pormasyon ay maaaring nagpakita ng anyo ng isang kumikinang na uod na apoy, na humahati sa isang dagat ng mga ulo habang ito ay paikot-ikot patungo sa daungan. Tumango siya at ibinalik ang kanyang atensyon sa matigas ang ulong plota, iwinagayway ang kanyang bandila sa isang desperadong pagtatangka na umalingawngaw—ngunit, hindi nagtagumpay, nang basagin ng Santa Godeberta ang panlabas na perimeter ng daungan ng Messina.

Ang mga alalahanin ng kapitan ay malinaw na nakikita ng kanyang mga panday sa daungan, na siya ring nagsisilbing

pagkamangha sa plota, na ngayon ay dumaa sa kanila na parang naglalayag nang malakas at malakas ang malalayong karagatan. Gaya ng nakagawian at tuntunin para sa ligtas na pagdaong ng mas malalaking sasakyang-dagat tulad ng Ang mga layag na ito ay dapat na mabilis sa kanilang bakuran at ang mga sagwan ay hinihila at ginagamit habang naglalayag sa daungan. Gayunpaman, kalahati lamang ng layag ng Santa Godeberta ang nakakabit sa bakuran —ang natitira ay nanatiling nakabuka at sumasabay sa hangin. Ang gusot na mga lubid ng pangunahing tali nito ay nakalawit sa kanyang palo at bakuran. Dahil tatlo lamang sa kanyang mga sagwan ang mahinang umaalig, halos hindi nito napigilan ang kanyang bilis.

“Mahigpit ang kanilang paninindigan sa atin, Kapitan,” bulalas ng isa sa mga panday sa daungan. “May mahabang dagat sa likuran nila!” Itinuro niya ang barkong sumusunod sa Santa Godeberta, na may buong layag at walang mga sagwan. “At ang susunod—para siyang bariles na gumugulong sa isang tabla— nakabukas nang husto ang kanyang layag! Tingnan mo siya, Kapitan, malawak ang kanyang pag-arangkada bukas! Tatawagan ko na ba?”

Tinakpan ng Kapitan ang kanyang bibig gamit ang isang kamay, iwinagayway ang bandila habang sumisigaw patungo sa papalapit na plota, na ngayon ay nagsisimula nang punuin ang look. “Avast! Ihanda ang mga kagamitan sa bakuran! Lugoy ang tangkay sa popa! Ipihit ang iyong—”

Dinurog ng isa sa mga barko ang isang maliit na sasakyang pangisda, hinila ang bahagi ng mga labi nito gamit ang sarili nitong lambat, na nakasabit sa proa nito. Ibinaba ng Kapitan ang kanyang watawat at inutusan ang kanyang mga panday sa daungan na magpatuloy sa paglalayag.

Tumalon sila sa kanyang utos. Lumingon ang isa sa kanila, kumuha ng nakasabit na maso na metal, at pinatunog ang isang malaking kampana na parang tubo. Sumigaw ang isa pang lalaki dahil sa nakabibinging tunog ng mga toll, ikinakaway ang kanyang mga braso, at inutusan ang karamihan na umalis sa mga pantalan. Sumunod ang takot habang ang karamihan ay nagmamadaling tumakas sa gilid ng daungan. Kumalat ang mga sumisigaw na sundalo sa desperadong pagtatangka na bumuo ng harang.

Ang maraming mata ng masa ng Messina ay nakatuon sa Santa Godeberta habang hinahampas nito ang mga puting alon, nagbubuga ng patuloy na ambon ng karagatan mula sa ilalim ng kanyang napakalaking proa— para siyang isang mabangis na halimaw sa dagat na determinadong mapasadsad. Ang kapitan ng daungan at ang kanyang dalawang tauhan ay tumalon mula sa observation tower kahit na ang mga hanay ng mga tabla at haligi ng pantalan ay sumabog sa ilalim ng mabigat na bigat ng barkong labis na natabunan. Ang buong daungan ay natigilan sa lakas ng kanyang pagbangga. Ang nabasag na tore ay gumuho sa ibabaw ng karamihan habang ang barko ay sumadsad, tumilapon sa hanay ng mga sundalo at dinurog sila sa baybayin. Kaagad na humiga ang Santa Godeberta sa ibabaw ng mga sundalo, Ang pangalawang barko ay sumugod papasok sa daungan, palihim na lumihis sa likuran nito at sinuyod ang kanang sulok ng popa nito bago mabilis na lumiko, ibinangga ang gilid ng daungan nito sa daungan, at winasak ang malawak na bahagi ng daungan na gawa sa kahoy. Muli, umugong ang daungan, umuugong kasabay ng pagbagsak at ang mga sigaw ng mga taong natigilan. Sampung mabibigat pa

Dumaong ang mga sasakyang-dagat sa daungan, na nagmukhang isang napakalaking pader na gawa sa kahoy, mga lubid, at mga layag na tila nilalamon ang look; at dahil walang bakas ng mga tripulante sa kanilang mga palo, yardarm, o kubyerta, ang daungan ng Messina ay tila kinubkob ng isang sumasalakay na armada ng mga multong barko.

At paano, kung hindi sa pamamagitan ng tila banal na interbensyon, ang mga katawan ng dalawang barko ay nanatiling buo kahit na ang isang malaking bahagi ng daungan ay nawasak, na nakadikit sa baybayin bilang isang hanay ng mga piraso ng barko. Malapit sa likuran nila, sampung barko pa ang gumapang papasok sa look, kalaunan ay bumagal hanggang sa tumigil. Laban sa karamihan ng mga hindi inanyayahang barko, ang mga lalaki ay hayagang nagtakbuhan na parang mga nagwawala na insekto; ang daungan ay isang gumugulong na kaguluhan. Dahil ang proa ng Santa Godeberta ay nakakulong sa dagat, ang Kapitan ng Daungan at ang kanyang mga guwardiya ay umakyat sa harapan nito.

Isang lalaking walang damit, pawisan, at maysakit ang natisod palabas ng kulungan. Natumba siya sa malapit na pader, at dumulas pababa sa kubyerta. Yumuko siya, yumuko ang ulo na parang lasing marino. Maitim at tila may mga pasa ang mga bitak ng kanyang mga mata, gayundin ang dulo ng kanyang mga daliri. Pinaligiran siya ng mga bantay sa daungan habang ang iba ay humuhugos sa loob ng barko .

Itinuro ng kapitan ng daungan ang kanyang ulo. "Putulin mo ang layag nito! liwan mo ang barkong ito!" Ilang panday sa daungan ang umakyat sa rigging. Lumapit siya sa pawisang lalaki at sumigaw; "Nasaan ang Kapitan ng barkong ito?" Humarap siya sa pasukan ng barko at sumigaw, " Gusto kong iakyat ang lahat ng tripulante sa kubyerta! Iakyat mo sila!" Humarap siya pabalik sa lalaking marumi. "Sino ang namumuno sa plota na ito?"

Sumagot ang lalaki sa paraang naghihikahos dahil sa lagnat, "Walang kapitan—walang plota— karagatan lamang. Inaangkin ng karagatan ang mga patay—lahat ay patay na."

Bumulong ang isang panday sa tenga ng kapitan, "Walang duda na lasing siya."

Ipinagpatuloy ng kapitan ng daungan ang kanyang pagtatanong. "Ano ang pangalan ng barkong ito? Ang plota na ito ay maglalayag patungong Genoa, di ba?" Sinulyapan niya ang tambak na kargamento. Sinulyapan niya ang mga kubyerta ng iba pang mga sasakyang-dagat. "Ang inyong mga barko ay puno nang higit sa kapasidad. Kung paano ninyo sila pinanatili na nakalutang, tanging ang Diyos lamang ang nakakaalam. Saan ninyo nakuha ang lahat ng kargamento na ito?"

Nakasagot ang lalaki, " May barko—Santa Godeberta—mula Kaffa, patungong Genoa."

Inutusan ng Kapitan ang dalawa sa kanyang mga tauhan, "Itayo siya. Bigyan siya ng kaunting hangin." Kinausap niya ang isa pang nakatayo sa tabi niya, "Kumuha ng isang balde ng tubig. Patahimikin siya." Umiling ang kapitan at bumulong, "Kaffa—gamit ang kargamento na ito?" Tiningnan niya ang mga nakatali na kargamento na halos nakatakip sa bawat bahagi ng kubyerta at nakita ang isang itim na daga na mabilis na tumatakbo sa pagitan ng mga bariles. Siya pinagkrus ang mga braso. "Hindi sa loob ng isang libong taon."

"Kapitan!" Isang boses ang sumigaw mula sa loob ng lungga ng barko. "Lima lang ang tao rito sa baba, at punong-puno na ang lungga." Nakatitig ang kapitan ng daungan sa lungga.

pagpasok habang lumabas ang lalaki at pinunasan ang pawis sa kanyang noo. Nagpatuloy siya, “Kapitan, ang mga lalaking ito ay may sakit—oo naman. Kailangan natin silang buhatin.” Dalawang guwardiya ang lumapit sa ilalim ng mga braso ng maruming marino at itinaas siya. “*Argh!*” sigaw ng lalaki at nanghihina. Inilapag siya ng mga gulat na guwardiya sa kubyerta at ang walang malay na lalaki ay nakahandusay, ang mga braso ay nasa ibabaw ng kanyang ulo at inilalantad ang isang pares ng itim at namamagang mga bukol, parang bulok na mansanas, na nakausli mula sa kanyang mga kilikili. Ang mga pumutok na bukol ay tumulo habang ang pinaghalong nana at itim na dugo ay naipon sa kubyerta. Pinunasan ng mga guwardiya ang kanilang mga braso sa kanilang mga binti na may pantalon. Isang mabahong amoy ang kumulo mula sa natutulog na marino. Tinakpan ng kapitan ang kanyang ilong at bibig at umatras. “Sa Ngalan ng Diyos!”

Pagkatapos ay humarap siya at sumigaw, “Umalis ka sa barko! Huwag kang hihipo! May salot sa barko!” Lumipad ang mga guwardiya patungo sa proa ng barko habang nagtatakbuhan pababa sa mga rigging ang mga panday sa daungan, ang ilan ay tumatalon nang patiwari sa tubig.

Sa maikling panahon na sumunod, ang lahat ng labindalawang barko ay nailagay sa daungan, binantayan ng daan-daang armadong sundalo na inatasan na pigilan, kahit na sa pamamagitan ng nakamamatay na puwersa, ang sinumang magtatangkang sumakay o umalis sa mga barko. At sa loob lamang ng isang araw, kumalat ang mga bulung-bulungan tungkol sa mga kontaminadong barko sa buong Messina.

Sa ikalawang araw, hiniling ng mga tripulante ng plota sa mga manggagamot na sumakay at alagaan ang mga maysakit. Pumayag lamang ang mga opisyal ng lungsod sa kondisyon na kapag sumakay na ang manggagamot sa barko, dapat siyang manatili. Wala sa mga doktor ng lungsod ang sumang-ayon. Nagpadala ang mga opisyal ng daungan ng pagkain at tubig gamit ang mga balde at lubid. Nang maubos na ang laman, nananatili ang mga balde sa mga barko. Sa ganitong paraan, ginawa ang lahat ng pag-iingat upang i-quarantine ang mga barko.

Sa ikatlong araw, ang amoy ng kamatayan ay kumalat sa daungan; dinala papasok ng kalupaan ng simoy ng dagat. Sa pamamagitan ng mga babala ng mga manggagamot, inutusan ang mga guwardiya na umatras dahil sa takot na dala ng hangin ang impeksyon ng mga barko. Dahil mas malayo ang mga guwardiya sa mga barko, tahimik na dumilim ang daungan at ang mga daga, dala ng uhaw, ay nag-ipon ng lakas ng loob na gumapang pababa sa mga tagaytay ng barko, pababa sa mga lubid, at papunta sa daungan para lamang mabilis na umalis at sumama sa kanilang mga pinsan na daga sa daungan.

Sa ikaanim na araw, maraming guwardiya ang nagkasakit. Isang galit na grupo ang nagtipon sa daungan at walang nagawa ang mga opisyal ng lungsod, maliban sa pag-utos sa labindalawang barko na umalis sa daungan, kasama ang mga kargamento at lahat, dahil baka masunog ang mga ito. Nang makita ang mabilis na kita at malayang paglalakbay patungo sa iba pang mga daungan sa Europa, ang mga nakahimpil na mandaragat mula sa Genoa, Marseilles, Corsica at Sardinia ay sumang-ayon na hatiin ang mga bahagi ng mahalagang kargamento ng plota para sa pamamahala ng mga sasakyang-dagat palabas ng daungan at patungo sa iba't ibang mga lungsod sa baybayin.

At sa ikapitong araw, pinalayas ng daungan ang mga barko sa dagat. Kaagad, ang Itim Nabuwag ang Death Fleet, at karamihan sa mga barko nito ay naglalayag patungo sa mga daungan maliban sa Genoa. Ang kanilang dating siksikang mga kubyerta ay walang laman—isa -isa, matagal nang itinapon ng mga pasahero at tripulante ang bawat isa sa mga barkong sinalanta ng salot hanggang sa wala nang nakaligtas sa paglalakbay.

Hindi kapansin-pansin sa panlabas na anyo, ang Messina ay nakahandusay na dahil, bagama't nalinis na ang daungan nito mula sa mga barkong Genoese, ang Gatestone Plague ay nanatiling nagkukubli sa mga anino sa ilalim ng kanyang mga daungan. Nakasakay sa likod ng mga nahawaang daga sa pantalan ang mga nahawaang pulgas, na buntis at may sakit. Ang kanilang mga tiyan ay parang napakaliit na sinapupunan ng Impiyerno—nasa buong panganganak—handang ilabas ang kanilang mga mala-demonyong timpla. At ang kasamaan ng Diyablo ay umunlad. Sa loob ng ilang linggo, binago ng masamang ina ni Lazarus ang buong Messina na matao tungo sa isang mabungang taniman ng mga salot na itim na mansanas—hinog sa kamatayan at mabilog nang maang ang kanyang paghila.

Kaya, nagkataon na ang Malaking Salot ay lumitaw mula sa daungan at kumalat sa kalupaan, na nag-iwan lamang ng isang natuyong lungsod. Ang salot ay nagliyab at naging isang ganap na sunog sa kagubatan nang dumating ang huling sandali ng Europa .

Bibig ng Bundok

Mahigit tatlong linggo na ang lumipas mula nang unang dumating si Lazarus sa Mountain Mouth. Sa panahong iyon, tumigas ang kanyang katawan nang may maskuladong anyo at ang bigat na nawala sa kanyang mga braso at binti ay nalipat na lamang sa kanyang mas mabigat at maskuladong mga pakpak. Ang maiikling paglipad sa pagitan ng mga bato sa sahig ay umunlad sa mas mahahabang paglipad sa mas matataas na lugar. Hindi na siya umakyat sa pader patungo sa batong pasamano malapit sa bubong; sa halip ay lumipad siya diretso papunta rito. Nangolekta siya ng panggatong hindi sa pamamagitan ng paglalakad sa likuran ng Mountain Mouth, kundi sa pamamagitan ng paglipad sa tuktok nito at pabalik muli. Gayunpaman, kahit na may mga bagong kakayahang ito, wala siya sa kondisyon para maglakbay patungo sa monasteryo ng Italya. Kahit ang maiikling paglipad na nangangailangan ng anumang antas ng pagsisikap, tulad ng pangongolekta ng kahoy, ay nakaagaw ng kanyang hininga. At alam niya na upang makatawid sa Golpo ng Leon patungo sa Isla ng Corsica, o mula sa Isla patungo sa mainland ng Italya, kailangan niyang patunayan ang kanyang sarili na may kakayahang manatili sa himpapawid nang kahit kalahating

Isang mapait na lamig ang patuloy na umihip mula sa hilaga. Ang lambak ng mga bato ay nakatayong parang makintab na may manipis na piraso ng yelo na naiwan ng ulan noong nakaraang gabi . Sa loob ng kuweba, nakahiga si Lazaro natutulog, nakakulot sa tabi ng naghihingalong apoy, ang kanyang patuloy na pagbuga ay bumubuo ng hamog sa napakalamig na hangin. sa kanya, kalahati ng kisame ay tigang, habang ang mga paniki ay nagkukumpulan sa mas mataas na bubong sa likuran ng yungib

Umungol si Lazarus at mas hinigpitan ang pagkakayakap sa sarili. Tulog pa rin, pinakinggan niya ang kanyang mga tainga at hinanap nila sa loob ng kweba ang isang bagong tunog na umalingawngaw sa loob ng mga dingding nito. Binuksan niya ang kanyang mga mata; ang kanyang malalaking pupil ay lumiit at naging mga itim na tuldok na parang asul.

“Baboy?” sigaw niya, habang dahan-dahang umuupo. Humikab siya gamit ang mga pangil at Hinaplos ang kanyang mukha. “Ikaw ba iyan?” Isang sungol ang sumagot bilang tugon. “Hindi ngayon, baboy. Pagod na pagod na ako.” Hinanap ni Lazaro ang kadiliman ngunit natuklasan niya ang baboy-ramo na naghahalungkat sa kanyang sako ng mga pagkain. “Baboy! Huwag!” Napatalon si Lazaro at tumakbo patungo sa baboy-ramo. “Umalis ka diyan!” Iniangat ng hayop ang ulo nito mula sa sako, may matabang kalabasa sa kanyang mga ngipin. Tumili ito at mabilis na lumabas ng kweba dala ang piraso.

“Huwag na huwag,” nauutal na sabi ni Lazarus, habang balisang hinahanap ang laman ng sako. Inilabas niya ang prasko ng dugo at sinuri ito. Maliban sa manipis na bitak sa gilid nito, nanatiling selyado at hindi nabasag ang sisidlan. Gumaan ang loob niya, at ngayon ay may isa pang naisip na pumasok sa isip niya at binuklat niya ang sako at natuklasan na ninakaw pala sa kanya ng baboy-ramo ang lahat ng mumo ng pagkain.

“Baboy!” sigaw niya. Kumuha si Lazaro ng isang maliit na supot na gawa sa katad mula sa sako at inilagay sa loob nito ang prasko at iba pang mga bagay na itinuturing niyang sapat na mahalaga upang itago malapit sa kanya. Pagkatapos ay padabog siyang bumalik sa naghihinalong apoy dala ito. “Bakit?” Inilapag niya ang pitaka sa tabi niya at sinindihan ang apoy gamit ang bagong kahoy. “Ibinahagi ko sa iyo ang pagkain ko!” Naghagis siya ng mas maraming troso sa ibabaw ng nagbabagang baga at sumigaw patungo sa pasukan ng groto — ang kanyang boses ay may tunog sa hukay na parang kampana sa hamog na ulap “Huwag kang magnanakaw!” Ilang paniki ang lumipad, umikot sa kuweba, habang ang mga umuusok na troso ay nagliliyab. Si Lazaro ay nakatitig sa apoy.

Lumipas ang isa pang linggo habang binalot ng sariwang niyebe ang Mountain Mouth. Sa panahong iyon, hiniwa ni Lazarus ang likod ng kanyang damit nang sa gayon ay nakalaylay ang kanyang mga pakpak sa labas ng mga ito. Bumalik din siya sa pagsusuot ng kanyang maskara. Ang mga pagbabagong ito ay kinakailangan kung nais niyang umikot sa tuktok ng Mountain Mouth nang mahabang panahon nang hindi nagyeyelo. At dahil dito, nagawa niyang manatili sa itaas nang halos tatlong oras. Gayunpaman, kahit tatlong oras ay hindi sapat upang makatawid sa mga dagat. Dahil mabilis na papalapit ang taglamig at wala siyang makain, sa wakas ay nanghina si Lazarus dahil sa gutom, pagkapagod, at matinding lamig. Ang sukduhan ng mga hindi matiis na kondisyong ito ang nagtulak sa kanya pabalik sa groto—upang pag-isipan muli ang kanyang pangako.

Dumating ang madaling araw na may dagat ng mga bituin na nalulunod—na namamatay sa matingkad na kalangitan. Sa loob Sa kuweba, muling sinindihan ng isang matamlay na si Lazaro ang apoy at humiga. Sumilip siya sa halos walang nakatirang kisame—isang -kapat na lamang ng mga paniki ang natitira. At doon siya nakahiga, pinag-iisipan kung babalik sa Abbey; palihim na maglalakad hanggang sa gabi at babalik sa kuweba, dala ang mga gamit sa kusina.

Naamoy niya ang hangin habang may pamilyar na amoy na nananatili rito. Kumakabog ang kanyang tiyan. Kumangkang tumakbo si Lazarus sa sahig, nagtaas ng isang malaking bato, ibinuka ang kanyang mga pakpak, at lumipad pataas. Umikot siya sa loob ng groto habang ang mata ay nakatuon sa pasukan ng daanan. Walang kamalay-malay si Lazaro, pumasok ang baboy-ramo, tahimik na naglakad, dahan-dahang lumapit sa walang laman na sako ni Lazaro na puno ng mga pagkain. Pagkatapos ay idinilat ng hayop ang ulo nito papasok sa butas. Sumisid si Lazaro kasama ang bato at tumama ang ulo nito. Tumili ang baboy-ramo at nagsilabasan ang mga paniki mula sa kisame.

Sumuray-suray na lumabas ng kuweba ang baboy-ramo. Dahil sa gutom, itinaas niya ang bato at hinabol . Magkasama silang tumakbo palabas ng kuweba at patawid sa lambak ng mga bato. Naabutan ni Lazaro ang sumisigaw na baboy habang pareho silang umaakyat sa tuktok ng tagaytay, pababa sa silangang dalisdis nito. Nawalan ng direksyon, huminto ang baboy-ramo at hinarap siya, habang pinapalo ang mga pangil. Sa sandaling iyon , natagpuan ng bato ni Lazaro ang bakas nito— wala na ang baboy-ramo.

Hinihinala at pagod na pagod, hinawakan ni Lazarus ang baboy sa paa sa likurang bahagi at hinila ito paakyat sa tagaytay, patungo sa kuweba. Nang malapit na siya sa tuktok nito ay saka lamang niya napagtanto ang kanyang kalagayan. Itinaas niya ang kanyang mukha, pinikit ang kanyang mga mata sa nagliliyab na pulang buwang-liwayway, at ngayon ay lubos na napagtanto na nakatayo siya sa labas ng kuweba habang sumisikat ang araw. Natataranta niyang hinila ang baboy-ramo pataas sa tuktok at pabalik sa madilim na bahagi nito. Paulit-ulit na hinila ni Lazarus ang baboy patawid sa tuyong ilog, binabaybay ang daan sa niyebe at patungo sa kuweba. Napuno ng niyebe ang baboy at natunaw sa balahibo ng mainit pa ring hayop. Lumipas ang ilang sandali na parang isang hanay ng mga bubuyog. Mas lalong sumikat ang araw, nalunod na ngayon ang mga bituin sa apoy nito. Isang kati na dulot ng sunog ng araw ang gumapang sa kanyang nakalantad na balat ngunit gamit ang lahat ng kanyang natitirang lakas, itinulak ni Lazarus ang kanyang paa—paa por paa, yarda por yarda, habang hindi pinapansin ang sakit.

Sa wakas, narating niya ang bunganga ng kuweba at hinila ang baboy-ramo papunta sa madilim na kailaliman nito. Ang mga unang sinag ng nakapapasong sikat ng araw ay sumikat sa abot-tanaw. Nagpumiglas si Lazarus, nang may pagkataranta hinihila at hinihila pa lalo ang basa at mabigat na halimaw patungo sa kadiliman. Ang likuran ng baboy-ramo sumabit ang binti sa isang malaking bato sa sahig ng kuweba; at hinila ito ni Lazarus. Tumayo siya at inihanda ang sarili para sa isa pang paghila nang isang manipis na pulang sinag ng liwanag—isang sinulid na hindi kasing lapad ng sapot ng gagamba —ang tumusok sa isang malayong siwang sa tuktok ng malayong silangang tagaytay. Ang linya ng pulang liwanag ay sumikat sa lambak ng mga bato, pumasok sa bunganga ng ang kuweba at lumihis laban sa basang kuko ng baboy-ramo. Pagkatapos ay nagbago ng direksyon ang sinag, umakyat pataas mula sa paa ng baboy-ramo, at sa wakas ay tumama nang maayos sa mata ni Lazaro.

Pinakawalan ng bata ang baboy-ramo at tuluyang tumalon sa dilim. Namilipit siya at

nagkukumahog sa sahig ng kuweba na parang sinusubukang tumakas sa ulap ng galit na mga putakti. “Oh Diyos ko! Ah! Ah!”

Bumulwak ang usok na kulay asupre at abo mula sa bawat bahagi ng kanyang katawan, ang maalikabok na dilaw na brume ay malakas na bumuhos sa sahig ng kweba. Bulag na nagmamadali, at habang kumakaway ang mga braso, tumayo siya at sumugod papasok sa kweba, katulad ng ginawa ng nalilitong baboy palabas nito. Isang madilaw na abo ang sumunod kay Lazarus habang siya ay mabilis na tumatagos sa daanan at mabilis na sumugod sa pinakamadilim na kailaliman ng kuweba.

“DIYOS KO! HISS!” Nadurog siya at gumulong-gulong sa ibabaw ng kaniyang pansamantalang sako ng mga pagkain.

“SIGAW!” Biglang sumiklab ang mga paniki mula sa kisame at umikot sa ibabaw niya. Ngayon ay gumugulong at kumakagat sa sahig ng kuweba, hinihila ang sako pataas sa kanya, hawak ang kahit ano at lahat ng bagay —walang anumang bagay na kaya niyang tipunin, igo o gawin, ang makakapagpapawalang-bisa sa nagawa. Walang pitaka, panalangin, o pangako ang makakapagpabaliktad sa nagpapatuloy at nananatiling takbo ng mga pangyayari, para sa isang Grotesque, na dating sinunog ng araw. Hinila ng umuusok na anyo ang sako ng mga pagkain pataas sa kanya, pagkatapos ay umupo nang tuwid, sumandal paatras gamit ang isang braso. Ang umuungol nitong mukha ay nakataas sa kisame, nanginginig sa patuloy na pagtigas at pagkabasag ng mukha, at naglabas ito ng huling naghihingalong ungol, “AMA-AMA!” Natuyo ang kulay, nag-iwan ng matigas na ibabaw, kulay abo na parang granite. Sa ang naglalaho na alab, isang detalyadong estatwa ng isang patay na Lazaro ang nanatili—pati ang kanyang mga buto ay naging bato. Ang estatwa ay yumuko at bumagsak, ang isang naninigas na braso ay nakataas sa langit, ang mga daliri ay nakabuka na parang inaabot ang Ama na tinawag nito. At nang ang mga huling labi ay Dahil natunaw na ang alikabok at naninilaw na buhangin, ang kuweba ay bumalik sa halos walang bahid at mala-kristal na kalagayan nito, maliban sa paminsan-minsang pagaspas ng isang natanggal na paniki, ang pagdila ng apoy ng isang masiglang paglagabog ng apoy, at isang batong granito na nababalutan ng maalikabok at abong damit ng eskudero.

[*Katapusan ng Kabanata 10*]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~